

Пролѣтна случка

На .Н. Попова.

Бѣше първия день на пролѣтѣта. Слънцето обливаше земята съ потоци свѣтлина. Едва напъпилитѣ дървета и храсти, както и първитѣ цвѣтя въ градината тръпнѣха въ очакване подѣ слънчевитѣ ласки. Това очакване, тая пролѣтна нѣга и измама бѣха скрити и въ лицата на всички мъже и жени, упѣтени по работитѣ си, въ всичко. Дори Тинка Благоева, най-страхливата отъ страхливитѣ чиновнички въ столицата, но и едно отъ най-снажнитѣ момичета въ дирекцията, като бързаше за работа, неволно забавяше стѣпки и се спираше. И когато, опомнила се, поемаше отново своя пѣть и вдигаше погледѣ отъ лехитѣ, въ очитѣ ѝ, сини каго ведрото небе, грѣеше същото щастливо очакване, купнежѣ и съжаление че не може да постои повече на слънце, да се порадва на Божия свѣтъ, а трѣбва да се затвори въ дирекцията, да се наведе надѣ масата и да вписва, вписва, вписва въ дневника скучни заявления.

„Така си минава живота ни — неживѣнѣ, и дори не пролѣтѣта, ами самия пролѣтенѣ принцѣ да ме срещне сега и да каже — драга Тинке, постой малко, искамѣ да ти прошепна нѣщо на ухото — пакѣ нѣма да се спра. — Извинявайте, драги принце, ще отговоря азѣ пѣтьомѣ, но сега азѣ отивамѣ на работа въ дирекцията . . . тамѣ има, знаете, книга за разписване и ако закѣснѣя...“

И тя се усмихна на въображаемия диалогѣ съ пролѣтния принцѣ и усмивката ѝ преобрази ли-